

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 05/393 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 29 juni 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 8 december 2004 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 29 juni 2007, verzonden op 3 juli 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 27 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 6 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.A. Offers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Offers
Lid van de enkelvoudige kamer

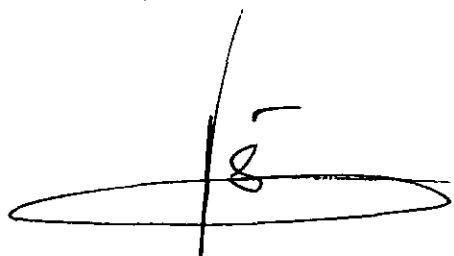
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 augustus 2007

248-523.

Verzonden: 24 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Rechtbank 's-Gravenhage
zittinghoudende te Amsterdam
enkelvoudige kamer vreemdelingenzaken

Uitspraak

artikel 8:70 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
jº artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 05/393

V.nr.:

inzake: , geboren op , van Russische
nationaliteit, wonende te , eiser,
gemachtigde: mr. F.H. Bruggink, advocaat te 's-Gravenhage,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, voorheen de Minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie, verweerder,
gemachtigde: mr. R.H. ter Hart, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst
van het Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Op 28 juni 2002 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Bij besluit van 1 juli 2002 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Het op 1 juli 2002 ingestelde beroep is bij uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 17 juli 2002 (AWB 02/50441) gegrond verklaard. Bij besluit van 11 december 2002 heeft verweerder de aanvraag wederom afgewezen. Hiertegen heeft eiser op 7 januari 2003 beroep ingesteld bij de rechtbank. Op 27 februari 2004 heeft verweerder het besluit van 11 december 2002 ingetrokken.

2. Op 12 augustus 2004 heeft verweerder aan eiser schriftelijk mededeling gedaan van het voornemen de aanvraag opnieuw af te wijzen. Eiser heeft op 7 september 2004 zijn zienswijze op het voornemen naar voren gebracht. Bij besluit van 8 december 2004 heeft verweerder de aanvraag wederom afgewezen.

3. Bij beroepschrift van 4 januari 2005 heeft eiser tegen dit besluit beroep ingesteld bij de rechtbank. De gronden van het beroep zijn ingediend bij brief van 4 februari 2005 en aangevuld bij brief van 29 maart 2005. Op 3 februari 2005 zijn de op de zaak betrekking hebbende stukken van verweerder ter griffie ontvangen.

4. Bij schrijven van 13 oktober 2005 heeft de rechtbank de Minister van Buitenlandse Zaken verzocht om toezending van de onderliggende stukken, behorende bij het individueel ambtsbericht van 29 juli 2004. Deze stukken zijn bij brief van 25 oktober 2005 aan de rechtbank gezonden. De Minister heeft met een beroep op artikel 8:29, eerste lid, van de Awb meegedeeld dat de kennisneming van bepaalde gedeelten in deze stukken tot de rechtbank beperkt dient te blijven. Daarbij zijn de redenen aangegeven die deze beperkte kennisneming rechtvaardigen. Bij beslissing van 16 mei 2006 heeft deze rechtbank en zittingsplaats bepaald dat de beperking van de kennisneming van bepaalde gedeelten van het ambtsbericht gerechtvaardigd is. Beide partijen hebben schriftelijk verklaard er geen bezwaar tegen te hebben dat de rechtbank kennis neemt van de onderliggende stukken, en mede op grondslag van die stukken uitspraak doet. De rechtbank heeft kennis genomen van de

AWB 05/393

2

onderliggende stukken.

5. In het verweerschrift van 1 maart 2007 heeft verweerder geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

6. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 maart 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

7. De rechtbank heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

In dit geding gaat de rechtbank uit van de volgende feiten.

1. Eiser is op 6 maart 2002 in het bezit gesteld van een door de Nederlandse vertegenwoordiging te St. Petersburg afgegeven visum voor kort verblijf. Eiser is op 28 juni 2002 Nederland ingereisd.

2. Op 28 mei 2004 heeft verweerder aan eiser kenbaar gemaakt dat hij aan de Minister van Buitenlandse Zaken heeft verzocht een onderzoek in te stellen in het land van herkomst. De resultaten van het onderzoek zijn neergelegd in het individueel ambtsbericht van 29 juli 2004 (kenmerk DPV/AM-U040607.0271/858610; hierna: het individueel ambtsbericht).

3. Bij brief van 2 augustus 2004 heeft verweerder medegedeeld dat inzage in de stukken die geleid hebben tot het individueel ambtsbericht, zoals bedoeld in uitspraken van de (voormalige) Rechtseenheidskamer (REK) van deze rechtbank van 16 april 1998 (de zogenaamde REK-check), heeft plaatsgevonden en dat het individueel ambtsbericht qua inhoud en procedure zorgvuldig tot stand is gekomen en inhoudelijk inzichtelijk is.

4. Bij de aanvullende beroepsgronden van 29 maart 2005 heeft eiser een expertiserapport, gedateerd 3 september 2002, van de gerechtsgeneeskundige van het _____ district met betrekking tot de lijkschouwing op het stoffelijk overschot van _____ overgelegd, alsmede een op 1 maart 2000 gedateerde huurovereenkomst tussen de gemeente _____ en eiser, betreffende de caféruimte bij het restaurant _____.

III. ASIELRELAAS

Eiser heeft het volgende relaas aan zijn aanvraag ten grondslag gelegd. Eiser is in maart 2002 een café begonnen in zijn woonplaats _____ met zijn vriend en compagnon _____ waartoe hij een pand heeft gehuurd. Zij zijn als startend ondernemer slachtoffer geworden van de afpersingspraktijken van de Majarov-broers, een crimineel netwerk. Zij zijn meermalen bedreigd en mishandeld en het café is vernield. Zij hebben hiervan aangifte gedaan bij de politie en het openbaar ministerie, maar kwamen er al snel achter dat deze onder één hoedje speelden met de Majarov-broers. Nadat ook de echtgenote van eiser op haar werk werd bedreigd, en de uitbating van het café feitelijk onmogelijk was gemaakt, besloten eiser en zijn compagnon te vluchten. Zijn compagnon is in 2002, na afwijzing van zijn asielaanvraag hier te lande, naar St. Petersburg teruggekeerd en gedood. Eiser vreest daarom voor zijn leven als hij terugkeert naar Rusland.

IV. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich op het standpunt dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. Het individueel ambtsbericht is eerst tot stand gekomen nadat zorgvuldig onderzoek (ter plaatse) heeft plaatsgevonden. De gemachtigde van eiser is inmiddels in het bezit gesteld van de onderliggende

AWB 05/393

3

stukken van het individueel ambtsbericht, echter er is geen aanvulling op de zienswijze ingediend. Eiser heeft op een aantal punten onjuiste verklaringen afgelegd, onder andere dat hij niet de boekhouder maar de eigenaar van het café was, en het feit dat de echtgenote van eiser zich niet schuilt houdt, maar al sedert 1996 op hetzelfde adres woont. Op geen enkele wijze valt in te zien waarom eiser niet eerder dan in de zienswijze van 7 september 2004 aan heeft kunnen geven dat door hem bij het indienen van de visumaanvraag ten dele onjuiste gegevens zijn verstrekt. Het lag op de weg van eiser dit direct aan te kaarten toen zijn visumaanvraag ter sprake kwam, doch in ieder geval toen bekend werd dat onderzoek werd ingesteld in onderhavige procedure. Dat aldus bij het onderzoek van het Ministerie van Buitenlandse Zaken is uitgegaan van onjuiste gegevens, komt geheel voor rekening en risico van eiser. Eiser heeft zijn stellingen uit de zienswijze tevens op geen enkele wijze onderbouwd. Het is niet aan verweerder om aannemelijk te maken dat de compagnon van eiser is vermoord, maar aan eiser. Derhalve wordt de mening van eiser dat opmerkelijk is dat de adviseur van de Immigratie- en Naturalisatiedienst niet geprobeerd heeft in de registers bevestiging te krijgen van het overlijden van de compagnon niet gevolgd. Uit onderzoek is gebleken dat de door eiser overgelegde overlijdensakte niet authentiek is. In redelijkheid mag ervan worden uitgegaan dat één en ander zorgvuldig is onderzocht, ook al nu door eiser geen concrete feiten of omstandigheden naar voren zijn gebracht waaruit volgt dat het onderzoek onzorgvuldig is geweest. Voor zover er vragen niet zijn beantwoord stelt verweerder dat uit het individueel ambtsbericht reeds voldoende blijkt dat door eiser onjuiste gegevens zijn verstrekt. Het is aan eiser de gestelde materiële werkelijkheid aannemelijk te maken.

2. Eiser legt aan het beroep ten grondslag dat hij in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning. Het bestreden besluit vormt geen behoorlijke – en op sommige punten in het geheel geen – respons op het in de zienswijze gestelde. Er is in de onderliggende stukken van het individueel ambtsbericht zoveel weggelakt, dat van eiser niet kan worden verlangd dat hij de uitkomsten nog gemotiveerder betwist dan hij reeds heeft gedaan. In het bestreden besluit wordt opgemerkt dat het aan eiser is de door hem gestelde feiten aannemelijk te maken. Eiser verwijst naar de uitspraak van deze rechtbank en zittingsplaats van 17 juli 2002, waarin geconcludeerd is dat eiser een aannemelijk relaas heeft afgelegd. Onder die omstandigheden mag worden verwacht dat in het land van herkomst verricht onderzoek niet gestaakt wordt als schijnbare onjuistheden aan het licht komen, waarvoor een verklaring kan worden geboden. Een bevestiging van de gestelde feiten mag verwacht worden. Betwist wordt dan ook dat eiser op een aantal punten onjuiste verklaringen heeft afgelegd: niet over de formele en feitelijke verblijfplaats van zijn echtgenote, niet over het feit dat hij samen met de bar exploiteerde, niet over de zeer ernstige problemen die hen dat opleverde, niet over het feit dat zij vanwege hun vluchtsituatie het visum verkregen op de wijze zoals door hem beschreven en niet over de wijze waarop hij de overlijdensakte van ontving en de overtuiging dat dus is vermoord. Het bestreden besluit is derhalve gebaseerd op een op onvolledig onderzoek gebaseerd advies.

V. OVERWEGINGEN

1. Aan de orde is de vraag of het bestreden besluit, in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, in rechte stand kan houden.

2. Ingevolge artikel 28, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 is de Minister bevoegd de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd in te willigen, af te wijzen dan wel niet in behandeling te nemen.

3. Op grond van artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 kan – voor zover hier van belang – een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 worden verleend aan de vreemdeling:

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
(...).

4. Artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 bepaalt dat een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000 wordt afgewezen indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder d, van genoemd artikel wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag valse of vervalste reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden heeft overgelegd.

5. De rechtbank stelt voorop dat niet de rechtbank in haar uitspraak van 17 juli 2002 het relaas van eiser aannemelijk heeft geacht, maar verweerder. De rechtbank heeft in haar uitspraak slechts geconcludeerd dat de verhalen van eiser en zijn compagnon consistent zijn en passen in de informatie die algemeen bekend is over Rusland. Het beroep is vervolgens gegrond verklaard omdat naar het oordeel van de rechtbank verweerder nader onderzoek diende te doen naar de stelling dat aangenomen moest worden dat de maffia haar interesse voor eiser had verloren, nu het bedrijf niet meer bestond, en dat de Russische autoriteiten wel zouden optreden indien sprake was van mishandeling of moord. Gelet hierop bestond naar het oordeel van de rechtbank voor verweerder de ruimte om, na nader onderzoek te hebben verricht, het asielaanvraag van eiser alsnog ongeloofwaardig te achten.

6. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000, houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd.

7. Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) eerder heeft overwogen, onder meer in de uitspraak van 3 augustus 2001 (JV 2001/258), dient de vraag of sprake is van feiten en omstandigheden, als bedoeld in artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000, te worden beantwoord aan de hand van dezelfde criteria als die, welke gelden bij de toepassing van artikel 4:6, eerste lid, van de Awb. Onder nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden moeten worden begrepen feiten of omstandigheden die zijn voorgevallen na het nemen van het eerdere besluit of die niet vóór het nemen van dat besluit konden en derhalve, gelet op artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000, behoorden te worden aangevoerd, alsmede bewijsstukken van eerder aangevoerde feiten of omstandigheden die niet vóór het nemen van het eerdere besluit konden, en derhalve, gelet op laatstvermelde bepaling, behoorden te worden overgelegd.

8. De rechtbank overweegt dat eiser onvoldoende heeft onderbouwd waarom hij de onder II.4 genoemde stukken eerst in beroep heeft overgelegd, als gevolg waarvan verweerder deze niet heeft kunnen betrekken bij de aanvraag om een individueel ambtsbericht. Het is aan eiser de gewelddadige dood van zijn compagnon met alle mogelijke stukken aan te tonen, nu dit de grondslag vormt voor onderhavige aanvraag. Met de eerder overgelegde overlijdensakte kan niet onomstotelijk worden vastgesteld dat zijn compagnon is vermoord, zodat eiser er naar het oordeel van de rechtbank niet op kon vertrouwen dat het enkel overleggen van deze overlijdensakte voldoende was voor de onderbouwing van zijn standpunt. Ook met betrekking tot de huurovereenkomst ziet de rechtbank geen reden waarom deze niet eerder had kunnen worden overgelegd. Met verweerder is de rechtbank dan ook van oordeel dat van eiser in redelijkheid verwacht kon worden deze stukken tijdens de besluitvorming te overleggen en niet eerst nadat er onderzoek is verricht in de vorm van een individueel ambtsbericht, op grond waarvan een besluit is genomen. Hierbij is mede in aanmerking genomen het feit dat voornoemde stukken op 3 september 2002 respectievelijk 1 maart 2000 reeds zijn opgesteld, doch eerst op 29 maart 2005 zijn overgelegd. Het eerst in beroep overleggen van

AWB 05/393

5

voornoemde stukken dient dan ook voor rekening en risico van eiser te komen. De stukken dienen buiten de beoordeling van het geschil te blijven.

9. Eiser heeft voorts de volledigheid van het individueel ambtsbericht betwist en daartoe gesteld dat er geen kenbaar onderzoek is verricht in de registers van terzake het overlijden van en dat verzuimd onderzoek te verrichten op de door verweerder gestelde vragen 9 tot en met 12 en 14.

10. De AbRS heeft in haar uitspraak van 11 oktober 2002 (200204522/1) overwogen dat individuele ambtsberichten in principe dezelfde status hebben als algemene ambtsberichten. In een eerdere uitspraak van 12 oktober 2001 (JV 2001/325) had de AbRS al geoordeeld dat een (algemeen) ambtsbericht, om als deskundigenadvies te kunnen gelden, op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie dient te verschaffen, onder aanduiding - voor zover mogelijk en verantwoord - van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Wordt aan deze eisen voldaan, dan mag verweerder bij de besluitvorming op asielaanvragen van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan. In dat geval zal verweerder het ambtsbericht niet dan na het instellen van nader onderzoek ter zake en bevestiging van de desbetreffende informatie aan zijn besluit ten grondslag mogen leggen.

11. De rechtbank stelt vast dat het individueel ambtsbericht vermeldt dat de overgelegde overlijdensakte van vals is, en dat derhalve niet onderzocht is of er sprake is geweest van een gewelddadige dood en of er politieonderzoek heeft plaatsgevonden. De rechtbank acht dit niet onzorgvuldig. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het niet aan verweerder is om aannemelijk te maken dat is overleden, maar aan eiser. Eiser heeft geen contra-expertise laten verrichten. Het door eiser in beroep overgelegde autopsierapport dient, zoals reeds overwogen, buiten de beoordeling van het geschil te blijven.

12. De rechtbank stelt voorts vast dat eiser eerst in de zienswijze van 7 september 2004 heeft verklaard bij de visumaanvraag onjuiste gegevens te hebben verstrekt. Niet valt in te zien waarom eiser niet eerder heeft aangegeven bij de visumaanvraag onjuiste gegevens te hebben verstrekt. Met verweerder is de rechtbank van oordeel dat het op de weg van eiser had gelegen dit te melden en uit te leggen toen zijn visumaanvraag ter sprake kwam, doch in ieder geval toen bekend werd dat verweerder een onderzoek wilde instellen in het land van herkomst. Het komt derhalve geheel voor rekening en risico van eiser dat dientengevolge een gedeelte van de vragen niet zijn beantwoord in het individueel ambtsbericht. De onderbouwing van de stelling dat eiser en niet mevrouw eigenaar was van de bar, door middel van het in beroep overleggen van de huurovereenkomst van de bar, dient eveneens, zoals reeds overwogen, buiten de beoordeling van het geschil te blijven.

13. Gelet op het vorenstaande ziet de rechtbank geen aanleiding voor het oordeel dat verweerder niet van de volledigheid van het individueel ambtsbericht heeft kunnen uitgaan. Hoewel verweerder uit de constatering in het individueel ambtsbericht dat de echtgenote van eiser reeds sedert 1996 op één en hetzelfde adres staat ingeschreven, naar het oordeel van de rechtbank niet de conclusie heeft mogen trekken dat eiser onjuistheden heeft verklaard met betrekking tot het onderduiken van zijn echtgenote, aangezien het de rechtbank onlogisch voorkomt dat iemand zich laat inschrijven op het adres waar hij of zij zich schuilhoudt, laat dit echter onverlet hetgeen hiervoor is overwogen omtrent de volledigheid van het ambtsbericht. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank dan ook in redelijkheid zijn besluit op de uitkomsten van dit ambtsbericht kunnen baseren en het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig kunnen achten.

14. De conclusie is dan ook dat het bestreden besluit de rechterlijke toets kan doorstaan.

15. Op grond van het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

16. Van omstandigheden op grond waarvan een van de partijen zou moeten worden veroordeeld in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

AWB 05/393

6

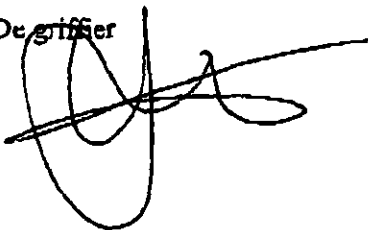
VI. BESLISSING

De rechtbank

verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan op 29 juni 2007 door mr. M.J. Diemer, voorzitter, in tegenwoordigheid van drs. Y.A.P. Huijbregts-Kegels, griffier, en bekendgemaakt door verzending aan partijen op de hieronder vermelde datum.

De griffier

De voorzitter

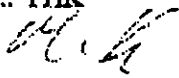

Afschrift verzonden op: - 3 JUL 2007

Conc.: YHK

Coll:

D: C

VOOR KOPIE CONFORM DE GRIFFIER DER
ARRONDISSEMENTSGERECHTBANK TE AMSTERDAM

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

ADVOKATENKANTOOR

StationswegSTATIONSWEG 135
2515 BM DEN HAAGTELEFOON 070 - 380 86 00
FAX 070 - 380 90 74
KANTOORTIJDEN
9.15 - 12.30 / 13.30 - 17.00

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4702	27 JUL 2007
B	
ZAAKNR. 200705335	
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

JACQUELINE BROUWER
FRITS BRUGGINK
LILI GAILJAARD
LUUK DE KORTE
FLIP VAN LEEUWEN
MARJAN SMITRaad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-Gravenhage**TEVENS PER TELEFAX 070-3651380**

Den Haag, 27 juli 2007

HOGER BEROEPSCHRIFT

Inzake

Appellant
Domicilie kiezende te Den Haag
Gemachtigde : mr F.H. Bruggink

Tegen

De Staatssecretaris van Justitie
(voorheen de Minister voor
Vreemdelingenzaken en Integratie)
Verweerder

Appellant, wonende aan de kiest ten deze domicilie te (2515 BM)
's-Gravenhage, aan de Stationsweg 135, ten kantore van mr F.H. Bruggink, die door appellant
bepaaldelijk is gevolmachtigd dit beroepschrift voor hem in te dienen ;

Appellant komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage
(zittinghoudende te Amsterdam) d.d. 29 juni 2007 (afschrift verzonden op 3 juli 2007), waarbij het

door hem ingestelde beroep tegen de afwijzing van zijn aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ongegrond is verklaard ;

Afschrift van deze uitspraak treft u bijgaand aan ;

Appellant voert de navolgende grieven aan :

Grief 1

Ten onrechte overweegt de rechtbank, in rov. V.6, 7 en 8, dat het bepaalde in art. 83 Vw zich i.c. verzet tegen het bij de beoordeling van het beroep betrekken van het tweetal door appellant in beroep ingebrachte documenten.

Toelichting.

Ten tijde van het besluit van verweerder tot instelling van een nader onderzoek in het land van herkomst was de stand van zaken aldus dat niet in geschil was dat appellants relaas geloofwaardig was (zie bijvoorbeeld de beschikking van 11-12-2002, pag. 3 : geloofwaardigheid van de verklaringen worden bekrachtigd door door appellant ingebrachte documenten).

Voorts had appellant bij het gehoor naar aanleiding van intrekking beschikking d.d. 23 maart 2004 uitgebreid gerelateerd hoe moeilijk het was contact met naasten in het land van herkomst te verkrijgen en hoe hij aan de overlijdensakte van was gekomen.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen valt niet in te zien waarom appellant op dat moment er niet op kon en mocht vertrouwen dat een zorgvuldig en volledig onderzoek in het land van herkomst niet opnieuw tot bekrachtiging van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen zou leiden.

Ten onrechte laat de rechtbank het in beroep overleggen van deze stukken, die nader bewijs vormen voor het relaas dat hij vanaf juni 2002 heeft gedaan, voor rekening en risico van appellant.

Grief 2

Ten onrechte verzuimt de rechtbank gemotiveerd in te gaan op de bij brief d.d. 29 maart 2005 (en ter zitting) door appellant ingenomen stelling dat in zijn geval sprake is van individuele op de zaak

betrekking hebbende omstandigheden die zich verzetten tegen toepassing van nationale procedureregels als (de interpretatie van) art. 83 Vw.

Toelichting.

De bijzondere, op de individuele zaak betrekking hebbende feiten en omstandigheden spreken in appellants zaak welhaast voor zich. Zijn asielzaak was identiek aan die van zijn compagnon, die bij terugkeer uit Nederland is vermoord. Het nadere bewijs, dat ook dit onderdeel van appellants relaas aannemelijk maakt, is in beroep overgelegd. Daarmee staat vast dat het rechtsgevolg van het door de rechtbank in stand gelaten besluit leidt tot een reëel risico op schending van art. 3 EVRM. Dit nu moet als precies die situatie worden aangemerkt die noopt tot het achterwege laten van toepassing van nationale procedureregels vanwege een groter belang dan het wel blijven toepassen van die regels. Appellant beroept zich derhalve op EHRM 19-02-1998, JV 1998, 45 (vs. Nederland). Ten onrechte heeft de rechtbank toepassing van deze rechtsregel ongemotiveerd achterwege gelaten.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. V.10, 11, 12 en 13, dat geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat verweerder niet van de volledigheid van het individueel ambtsbericht heeft kunnen uitgaan en het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig heeft kunnen achten.

Toelichting.

Reeds uit de inhoud van het individueel ambtsbericht zelf blijkt dat dit onvolledig is. Immers, expliciet wordt vermeld dat de vragen 9 t/m 12 onbeantwoord zijn gebleven. Het betreft hier feiten die met stukken zijn onderbouwd en door verweerder expliciet en zelfs nadien bekrachtigd geloofwaardig zijn bevonden. Het is dan ook onbegrijpelijk dat op basis van de verklaring van één enkel persoon ('mw. was eigenares') onderzoek naar de feiten verder volledig achterwege is gelaten. Voorts is bij het onderzoek dat ten grondslag lag aan het individueel ambtsbericht verzuimd te onderzoeken of een gewelddadige dood is gestorven en zo ja of daar politieonderzoek naar is gedaan. Die onvolledigheid laat zich alleen al niet rijmen met de eerdere uitspraak van de rechtbank in deze zaak waarin verweerder werd opgedragen onder meer nader te onderzoeken of juist is dat de Russische autoriteiten wel zullen optreden indien sprake is van mishandeling of moord, zoals door verweerder werd verondersteld (uitspraak d.d. 17-07-2002, rov. III.6 en 7.).

Vastgesteld moet worden dat onderzoek naar de vraag of appellant een benadeling in strijd met art. 3 EVRM te wachten staat bij terugkeer naar Rusland in het geheel achterwege is gebleven. Reeds hierom had de rechtbank niet kunnen overwegen dat verweerder van de volledigheid van het individueel ambtsbericht heeft kunnen uitgaan.

Blijkens de achterliggende stukken bij het individueel ambtsbericht heeft onderzoek in de registers van de gemeente plaatsgevonden. Dat ook op dat punt het onderzoek onvolledig is geweest moge reeds blijken uit het feit dat in die registers is terug te vinden dat blijkens overlijdensakte nr.

van op is overleden. Zulks blijkt uit de verklaring van overlijden nr. afgeven, die u bijgaand, voorzien van een door het tolkencentrum verzorgde vertaling, aantreft. Appellant heeft het stuk nadien per e-mail van zijn echtgenote ontvangen.

De rechtbank is derhalve ten onrechte voorbijgegaan aan de aanknopingspunten voor twijfel aan de (juistheid en) volledigheid van het individueel ambtsbericht.

Gelet op het bovenstaande wendt appellant zich hierbij tot u met het verzoek zijn hoger beroepsschrift gegrond te verklaren, de uitspraak waarvan hoger beroep te vernietigen, alsmede het onderliggende besluit van de Minister te vernietigen.

Den Haag, 27 juli 2007

Mr F.H. Bruggink
(advocaat / gemachtigde)

